

OUDERENONTMOETINGSCENTRA STADSDEEL CENTRUM

Centrum heeft 3 ouderenontmoetingscentra die volledig door vrijwilligers worden gerund, de SOOP, de SOOJ en de Tweede Uitleg. De volgende teksten komen van de site van de SOOP, Stichting Ontmoetingsruimte voor en door Ouderen in de Plantage-/Weesperbuurt, geschreven bij het 10-jarig bestaan in 2008.

Zo wil ik ook oud worden

*Clary Idzinga en Regina Imamkhan
Beleidsadviseurs Stadsdeel Centrum*

Het initiatief tot de oprichting van een ouderenontmoetingsruimte in de oostelijke binnenstad was één van de gevolgen van het zogeheten SEV-onderzoek in de jaren '90 naar gezondheid in het postcodegebied 1018. De afkorting SEV staat voor Stuurgroep Experimentele Volkshuisvesting. Een aantal actieve ouderen uit de buurt benaderde het stadsdeel, toen nog de Dienst Binnenstad, voor steun bij het oprichten van een ouderenontmoetingsruimte.

Het gemeentelijk standpunt was destijds om bestaande ruimtes multifunctioneel te gebruiken, in bijvoorbeeld verzorgings- en verpleeghuizen. Verschillende locaties werden bekeken, maar iedere keer bleken die 'het' niet te hebben. Uiteindelijk werd het toch een nieuwe ruimte in de Nieuwe Kerkstraat en ziedaar: SOOP was een feit.

SOOP, begonnen als een (geslaagd) experiment, heeft zichzelf inmiddels 10 jaar later een vaste plek verworven in het welzijnsaanbod voor ouderen. Bestuur en vrijwilligers weten het altijd knus, leuk en interessant te maken voor de bezoekers met een gevarieerd aanbod van activiteiten, waarbij ook de inwendige mens niet wordt vergeten (getuige de lekkere hapjes en drankjes)! SOOP is een club waarbij/waardoor je denkt: zo wil ik ook graag oud worden. Het stadsdeel is erg blij met de prettige samenwerking met bestuur en vrijwilligers en hoopt deze nog lang te kunnen blijven voortzetten.

Van harte gefeliciteerd met het 10-jarig jubileum !

Halen en brengen.

Itzhak Jacobsen

Toen mij gevraagd werd na te denken over een ontmoetingscentrum voor ouderen heb ik daar ruim de tijd voor genomen: anderhalf jaar. In Israël bestonden dat soort plekken toen al, alleen was het uitgangspunt daar verkeerd, vond ik: je komt er halen – een cursus, een kopje thee - zonder iets te brengen. Terwijl ik het juist ontzettend belangrijk vind, dat al het werk door vrijwilligers gedaan wordt, al is dat soms heel zwaar voor de betrokkenen. Maar met een betaalde kracht verandert de sfeer.

Dat idee van een gewoon cafe: ik word bediend want jij wordt betaald, dat verandert als iedereen vrijwilliger is. Dan raak je er ook makkelijker ingezogen. En er is een enorm arsenaal van mensen die iets kunnen: een gepensioneerd boekhouder kan nog steeds boekhouden, al wordt zijn kennis niet meer benut.

Een andere reden om je betrokken te gaan voelen is een omgeving met leeftijdgenoten. Ik kan me nog herinneren dat er aanvankelijk plannen waren om de naastgelegen creche min of meer bij de SOOP te betrekken, onder het motto dat oude mensen het zo fijn zouden vinden om kleine kinderen om zich heen te hebben, en dan konden ze meteen een beetje als oppas fungeren.

Niks daarvan, heb ik meteen gezegd. Een flink hek ertussen, ook in de tuin. Veel ouderen hebben geen behoefte aan die herrie. Als je zestig bent, heb je meestal veertig jaar lang moeten zorgen voor anderen, je hebt kinderen grootgebracht, nu heb je eindelijk tijd voor jezelf. En als je leeftijdgenoten dan ook nog in een soortgelijke situatie zitten, namelijk niet meer werken, is het ook makkelijker om binnen te lopen en af te spreken, want dat doe je overdag niet met werkende mensen, die hebben daar geen tijd voor. Daarom vallen mensen na hun pensionering vaak in zo'n gat: met het werk verdwijnen ook de daarbij behorende sociale contacten meestal snel.

Over de vereenzaming die dan volgt, wordt wel veel gepraat maar er wordt weinig aan gedaan.

Dat is ook moeilijk; als buitenstaander kan je aan zo'n situatie vaak weinig repareren. Daarom is zo'n centrum als de SOOP heel belangrijk. Het heeft een lage drempel, je vindt soortgenoten, je maakt er je eigen ding, het is voor en door, halen en brengen.

Ik ken mensen die in de SOOP weer een heel sociaal leven hebben opgebouwd, die zelfs als ze iets mankeert toch hun best doen om een of twee keer per week nog te komen.

En wat de spullen betreft: we hebben heel wat oude, afgedankte troep aangeboden gekregen. Daar heb ik altijd van gezegd: dat komt er niet in, oud zijn we zelf al, we willen hier alleen goeie, mooie, nieuwe dingen.

Dat is gelukt, ga maar kijken. Mooie keukens, prachtige bar, goeie stoelen.

Inmiddels zijn er, na de SOOP, in de Jordaan en in de grachtengordel nog twee soortgelijke clubs voor en door ouderen opgericht, die ook heel goed draaien. Dat bewijst toch wel dat er grote behoefte aan is.

JUBILEUMBOEK

Aaltje Scheffer

10 jaar alweer! Hoe is het mogelijk, waar blijft de tijd!

Waar de tijd blijft weten we niet, al is dat natuurlijk een interessante kwestie, waar we beslist eens een cursus over moeten opzetten.

Maar hoe het mogelijk is, dat onze SOOP zo'n succes is geworden en nu een vaste plaats in het buurtleven heeft gekregen, daarover valt ook zonder speciale cursus wel iets te vinden en te zeggen.

Natuurlijk was het idee van een zelfreddende club, zonder rangen en standen en hiërarchische toestanden enorm inspirerend, er kwamen meteen bij de oprichting al veel eigenzinnige senioren op af. Maar na zo'n hooggestemde start begon pas het echte werk, en daarvoor was meer nodig dan prachtige visioenen en verwachtingen. Gewerkt moest er worden, en hoe! Vergaderen, bouwplannen maken, onderhandelen, geld inzamelen, naar de notaris, elke dag vroeg opendoen voor de werklui (dat deed onze energieke Greet Mager), poetsen, de tuin uitmesten, vrijwilligers werven, bedenken hoe alles (ja, alles!) moest worden gedaan en georganiseerd, onze nieuwe SOOP bleek een onuitputtelijke bron van werk en werkjes te zijn.

Behalve werklust was vooral ook doorzettingsvermogen onontbeerlijk en om het allemaal leuk en gezellig te houden: veel, heel veel gevoel voor humor! Wat kwam het goed uit dat daarvan veel in omloop bleek te zijn. En wat was het goed, dat we al gauw onze bar hadden, de centrale hangplek voor het steeds uitdijende gezelschap vrijwilligers. Ach ja, die goeie ouwe tijd.....

En nu? Dat is natuurlijk het mooie: we zijn gegroeid, we hebben een stevig bouwwerk opgericht, met functies, activiteiten, werkverdeling, verantwoordelijkheden en vooral: een fijnmazige vertakking van alle taken in vele kleine behapbare stukjes, zodat niemand een te groot of zwaar pakketje op haar/zijn bord krijgt. Tenzij je van allerlei verschillende bordjes wat pakt, natuurlijk, wat erg onverstandig is en veel gebeurt.....

Gaat alles nu dus altijd van een leien dakje? Nou, nee, dat ook weer niet. Met z'n tachtigen (ja, 80 !) aan het werk op een klein lapje grond, daar moet, menselijkerwijs gesproken, af en toe bonje van komen en dat doet het ook. Met 80 eigenwijze oude knarren op een kluitje kan dat niet anders. Het wonderbaarlijke is dan ook niet dat er soms strubbelingen zijn, maar juist dat het bijna altijd zo goed gaat! Het werk wordt gedaan, de koffie wordt geschonken, het geld geteld, de computers aan de praat gehouden, Spaans geleerd, kunst gemaakt, lampen opgehangen, zo kan ik nog wel even doorgaan en dan wordt dit stukje wel erg lang....

De bedoeling van de SOOP: ruimte bieden voor ontmoeting, ruimte voor leren en spelen, cursussen, clubs, lezingen, muziek, ruimte voor samenwerken en eigen initiatief, ruimte om dit alles voor en met elkaar gestalte te geven, die bedoeling wordt elke dag, nu al 10 jaar lang tot werkelijkheid gemaakt, het is er allemaal echt.

Dat dat lang zo moge blijven, hoera, hoera, hoera!